

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku J. R., B. W., S. W. i L. J.
przy uczestnictwie M. Ł., D. R., S. R., I. P. , M. P. i Miasta Stołecznego Warszawy
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Miasta Stołecznego
Warszawy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt V Ca 3189/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie zagadnienia prawnego związanego z potrzebą wyjaśnienia - w kontekście instytucji zasiedzenia - przesłanek oceny charakteru współposiadania nieruchomości przez spadkobierców posiadacza samoistnego. Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Jedyna podstawa kasacyjna, na której oparto skargę, t.j. naruszenie art. 172 w zw. z art. 336 i art. 206 k.c. wskazuje, że w istocie zmierza ona do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Skarżący kwestionuje bowiem wnioski, jakie Sądy *meriti* wyprowadziły z zebranego w sprawie materiału dowodowego odnośnie do zakresu i sposobu posiadania. Tymczasem zarzuty takie na etapie postępowania kasacyjnego są niedopuszczalne, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.